

Sygn. akt XI W 3189/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska, Karolina Szczęсна

przy udziale oskarżyciela posiłkowego - Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 grudnia 2016 roku, 24 stycznia 2017 roku, 9 marca 2017 roku, 24 kwietnia 2017 roku, 6 czerwca 2017 roku i 2 sierpnia 2017 roku w W.

sprawy **W. K.**

syna C. i Z.

urodzonego dnia (...) w L.

obwinionego o to, że:

w dniu 12 listopada 2015 roku około godziny 09:30 kierując pojazdem A. (...) nr rej. (...) na ul. (...) (na wysokości pomiędzy ulicą (...) a ulicą (...)), nie zachował należytej ostrożności i zajeżdżał drogę poruszającemu się równolegle pojazdowi O. (...) prowadzonemu przez G. P. i w efekcie doprowadził do kolizji obu pojazdów, czym spowodował szkodę w mieniu spółki (...) sp. z o.o. w wysokości 1.556,82 złotych, tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, zm.),

I. obwinionego **W. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2015 roku około godziny 09:30 kierując pojazdem A. (...) nr rej. (...) na ulicy (...), na odcinku pomiędzy ulicą (...) - W. a ulicą (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zajeżdżał drogę poruszającemu się prawidłowo pojazdowi O. (...), prowadzonemu przez G. P., w następstwie czego doprowadził do kolizji obu pojazdów i ich uszkodzenia, wyrządzając w ten sposób szkodę w mieniu Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., tj. czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk oraz 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1130 (tysiąc sto trzydzieści) złotych tytułem kosztów sądowych, zaś w pozostałym zakresie zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw oraz art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego, Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R., kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych tytułem wydatków oskarżyciela posiłkowego związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika.

Sygn. akt XI W 3189/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 listopada 2015 roku około godziny 09:30 W. K. kierował pojazdem marki A. (...) nr rej. (...). Dojeżdżając do wlotowej ulicy (...) jezdni ul. (...), zatrzymał się na lewym pasie ruchu przed sygnalizatorem świetlnym nadającym sygnał czerwony, aby po zmianie sygnału przejechać przez to rondo na wprost w wylotową z tego ronda jezdnię ul. (...), prowadzącą w stronę ul. (...). W tym samym czasie na Rondzie (...), kierujący pojazdem O. (...) nr rej. (...) (należącym do Spółki (...) sp. z o.o.) zatrzymał się przed linią warunkowego zatrzymania na prawym pasie ruchu, oczekując na zmianę sygnalizacji świetlnej, tuż przed wschodnią krawędzią jezdni ul. (...) w stronę ul. (...), celem wjechania na prawy pas ruchu jezdni ul. (...) prowadzącej w kierunku ul. (...). Po zmianie sygnału świetlnego dla obu kierujących, obwiniony ruszył energicznie i kontynuował jazdę lewym pasem ruchu jezdni w kierunku ul. (...). Następnie ominął pojazd G. P., który zajmował prawy pas ruchu jezdni i poruszał się dalej na wprost. Na czterdziestym czwartym metrze jezdni ul. (...), prowadząca w kierunku od Ronda (...) do ul. (...), ulega zwężeniu. Na tym odcinku drogi kierujący samochodem O. (...) jechał prawym nieoznaczonym pasem ruchu, który był kontynuowany do jazdy na wprost dalej w miejscu, w którym ul. (...) była drogą jednojezdniową i posiadała dwa pasy, po jednym w każdym kierunku ruchu, jako pojedynczy oznaczony pas ruchu tej jezdni. W tym samym czasie kierujący samochodem A. na odcinku około czterdziestu czterech metrów zwężenia jezdni ul. (...) jechał z lewej strony kierującego samochodem O. (...) i w przybliżeniu na jego wysokości lewym nieoznaczonym pasem ruchu, który przylegał do prawego nieoznaczonego pasa ruchu tej jezdni, którym jednocześnie poruszał się kierowca samochodu O. (...). W. K., pomimo, iż widział, że nieoznaczony lewy pas ruchu, którym jechał zanika kontynuował jazdę i przejechał przez linię podwójną ciągłą oddzielającą przeciwległe pasy ruchu ul. (...). Następnie obwiniony poruszając się w przybliżeniu do samochodu O. (...), który cały czas poruszał się przy prawej krawędzi jezdni, w miejscu gdzie występował już tylko jeden oznaczony pas ruchu (pomiędzy krawędzią jezdni i linią pojedyncza przerywaną - wyznaczającą oś jezdni, na odcinku pomiędzy ul. (...)-W. a ul. (...)) znajdując się na wysokości części przedniej lewego boku samochodu I., zjechał swoim pojazdem A. na pas ruchu zajęty przez kierowcę O., zajeżdżając mu drogę, w następstwie czego doprowadził do kolizji obu pojazdów i ich uszkodzenia.

Po zdarzeniu obaj kierujący się zatrzymali. Wówczas G. P. poprosił obwinionego o spisanie oświadczenia. Z uwagi na to, że obwiniony odmówił kierowca O. powiedział, że dzwoni na Policję, na co obwiniony wyraził zgodę. W trakcie prowadzonej przez G. P. rozmowy z dyspozytorem numeru alarmowego, obwiniony poinformował go, że musi na krótko odjechać i wróci za pięć minut (co spowodowane było pilnymi potrzebami fizjologicznymi). Dyspozytorka numeru alarmowego powiedziała G. P. (1), że skoro drugi uczestnik odjechał, nie może ona wezwać na miejsce patrolu policji i w tej sytuacji zdarzenia trzeba zgłosić osobiście udając się na komisariat na ulicę (...). G. P. odjechał z miejsca zdarzenia. Po kilku minutach na miejsce kolizji powrócił obwiniony. Z uwagi na nieobecność na miejscu kierowcy O. zadzwonił na Policję, a po uzyskaniu takich samych informacji jak G. P. udał się na komendę policji na ulicę (...)

Obwiniony złożył na komendzie zawiadomienie o wykroczeniu jaki miało w jego ocenie zostać popełnione przez G. P. wcześniej niż G. P. zawiadomił o wykroczeniu spowodowanym przez obwinionego. Podczas przyjmowania zawiadomień funkcjonariusze policji dokonali oględzin obu pojazdów. W samochodzie marki O. (...) kierowanym przez G. P. ujawniono następujące uszkodzenia: odkształcona i zdarta powłoka lakiernicza na lewym przednim błotniku, zdarta powłoka lakiernicza w lewej bocznej części zderzaka przedniego; zarysowanie przebiegu na odcinku od obrzeża wnętrza koła do lewej przedniej lampy zespolonej. W pojeździe marki A. kierowanym przez W. K. ujawniono uszkodzenie w postaci: zarysowania powłoki lakierniczej w części tylnej obrzeża wnętrza koła, zarysowanie powłoki lakierniczej w prawej bocznej części przy obrzeżu wnętrza koła zderzaka tylnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień obwinionego W. K. (k. 108-109, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 stycznia 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 145, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 136), zeznań świadka G. P. (k. 49-50, 109v-110), faktury (k. 1), wydruku zdjęcia dowodu rejestracyjnego (k. 4-5), odpisu KRS (k. 6-9), protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 35-37), odręcznego szkicu (k. 38), protokołu oględzin (k. 42-42v), kopii dowodu

rejestracyjnego (k. 43), szkicu odręcznego (k. 52), protokołu oględzin (k. 56), wydruków zdjęć (k. 106-107), pisma Komendy Wojewódzkiej PSP (k. 114), projektu stałej organizacji ruchu (k. 117), pisma (...) W. (k. 118), płyty CD-R (k. 120), pisma KSP (k. 131), raportu historii działania (k. 132-136), wydruku zrzutów ze strony Google Maps (k. 137-140), wydruków zdjęć z samochodu O. (k. 141-141v), pisma KSP (k. 148), płyty CD-R (k. 149), pisma obwinionego (k. 175), szkicu (k. 189), wydruków zdjęć (k. 190-191), opinii biegłego z załącznikami (k. 210-254), wydruków z Google Maps (k. 263-265), KRK (k. 275), informacji z ewidencji kierowców naruszających przepisы ruchu drogowego (k. 276).

Obwiniony w toku postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że dokładnie pamięta zdarzenie i wyglądało to tak, że ruszył energicznie, będąc na lewym pasie z ronda ul. (...). Jechał jako pierwszy, zaś kierujący O. (...) znajdował się za nim i w niego uderzył i tak doszło do całego zajścia. W ocenie obwinionego to drugi kierujący nie zachował należytej ostrożności, ponieważ uderzył w tył jego auta. Powstałe szkody były minimalne. Wyjaśnił, że zdarzenie miało miejsce w okolicach godz. 09:30. Obwiniony miał czystą drogę przed sobą i nie było opadów. Obwiniony twierdził, że O. (...) jechał za nim i nie wie, czy próbował go wyprzedzić, czy zepchnąć. Z relacji obwinionego wynika, że jechał swoim pasem ruchu w miejscu gdzie był jeden pas ruchu. Do zdarzenia doszło między rondem a skrzyżowaniem. Obwiniony twierdził, że wyjechał pierwszy z ronda, jechał swoim pasem przy osi jezdni i jego samochód został uderzony w prawy tylni błotnik. Następnie skręcił w prawo na skrzyżowaniu, zatrzymał się i zapytał „co pan zrobił?”. Wtedy kierujący O. oznajmił, żeby obwiniony napisał mu oświadczenie, na co obwiniony się nie zgodził. Wtedy kierujący O. stwierdził, że w tej sytuacji dzwoni na Policję. Kiedy kierowca O. wykonywał telefon, obwiniony powiedział, że za 5 min wróci. Obwiniony tłumaczył, że chciał przestawić samochód w lepsze miejsce bo stał jakby pod prąd, dlatego umiejscowił pojazd w bezpieczniejszym miejscu, był w zasięgu wzroku. Obwiniony nie wie czy kierowca O. widział, że obwiniony poszedł dalej na piechotę, a potem zobaczył miejsce, gdzie mógł się oddalić i załatwić „co miał do załatwienia”. Trwało to około 5 minut. Później wrócił na miejsce zdarzenia ale O. już nie było. Przyjechała Policja, obwiniony ich zatrzymał, wtedy funkcjonariusze powiedzieli, że jak nie ma sprawcy to obwiniony musi jechać na komendę na ul. (...). Kiedy zadzwonił na komendę okazało się, że zdarzenie to jest zgłoszone.

Sąd zważył, co następuje:

Za zgodną z prawdą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, że w dniu zdarzenia kierował on pojazdem marki A. nr rej. (...). Nadto na wiarę zasługuje wskazanie trasy, jaką obwiniony się poruszał oraz fakt, iż doszło do kontaktu obu pojazdów a także miejsca zaistnienia zdarzenia. W tej części wyjaśnienia obwinionego korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka G. P..

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługują na obdarzenie wiarą. W ocenie Sądu, stanowią one przyjętą linię obrony sprzeczną z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności zeznaniami świadka G. P. oraz opinią biegłego A. A. i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Rozbieżności w relacji obwinionego i świadka G. P. dotyczyły głównie przyczyn zaistnienia kolizji, nie zaś samego jej przebiegu. W jednakowy bowiem sposób opisali oni tor jazdy prowadzonych przez nich pojazdów. Obaj twierdzili, że poruszali się zgodnie z przepisami ruchu drogowego i wzajemnie obwiniali się o przyczynę zaistnienia zdarzenia. Obwiniony twierdził, iż jadąc swoim pasem ruchu, znajdując się przy lewej krawędzi jezdni kierujący O. próbował go wyprzedzić, bądź zepchnąć z prawej strony i to spowodowało przedmiotowe zdarzenie. Z relacji zaś świadka G. P. wynika, iż podczas, gdy poruszał się on przy prawej krawędzi jezdni, obwiniony znajdując się przed nim z jego lewej strony zjechał na prawą stronę, prawdopodobnie chcąc wjechać przed jego samochód i tak doszło do zetknięcia obu pojazdów.

Sąd po analizie materiału dowodowego, obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadka G. P., bowiem korespondują one z innymi wiarygodnymi dowodami w sprawie, w tym opinią biegłego A. A.. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności poddających w wątpliwość zeznania G. P. albowiem świadek, co do toru ruchu pojazdów O. i A.

oraz zaistnienia samego zdarzenia i jego skutków opisał sekwencję zdarzeń z dnia 12 listopada 2015 roku w sposób jasny, logiczny i konsekwentny nadto zgodny z zasadami doświadczenia życiowego.

Z uwagi na to, że do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niezbędne były wiadomości specjalne, Sąd w toku postępowania dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych.

Pierwszą opinię w przedmiotowej sprawie sporządził A. N. (k.161-171). W ocenie Sądu część merytoryczna i metodyczna opinii jest niewystarczająca dla ustalenia i oceny stanu faktycznego. Wnioski tego biegłego i prezentowana wersja zdarzenia oraz wynikające z niej założenia nie znajdują potwierdzenia w osobowym materiale dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie, który sąd uznał za wiarygodny. Biegły błędnie przyjął, że obwiniony wykonywał manewr wyprzedzania świadka G. P. i na tej podstawie dokonał analizy zdarzenia, w sytuacji gdy na wykonywanie takiego manewru nie wskazują w swoich uznanych za wiarygodne zeznaniach G. P., ani nawet też sam obwiniony. Przyjęcia zaś takich oderwanych od materiału sprawy okoliczności doprowadziło do wadliwości ustaleń co do przebiegu zdarzenia i roli jego uczestników.

Jednocześnie biegły A. N. w swojej ustnej opinii uzupełniającej (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 24 kwietnia 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 196) podtrzymał wnioski z opinii pisemnej i nie rozwiązał płynących wątpliwości i zastrzeżeń codo wskazanych wyżej okoliczności. W takiej sytuacji zasadne stało się dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Biegły mgr. inż. A. A. w swojej opinii pisemnej (k. 210-254) dokonał pełnej rekonstrukcji zdarzenia drogowego z dnia 12 listopada 2015 r. Biegły przeanalizował obydwie wersje zdarzenia wynikające z wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka G. P.. Dokonując analizy zdarzenia opisanego przez jego uczestników, uwzględniając przebieg pasów ruchu i ich oznaczenia w miejscu analizowanego zdarzenia, lokalizację stref uszkodzeń ujawnionych w obu samochodach w swoich końcowych wnioskach stwierdził, że taktyka i technika jazdy obwinionego kierującego samochodem A. nie były prawidłowe, nadto zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego w miejscu analizowanego zdarzenia zostało stworzone przez obwinionego i to jego zachowanie w konsekwencji doprowadziło do zderzenia aut.

Biegły A. A. ustalił i wyjaśnił, że samochód O. jechał najpierw prawym nieoznaczonym pasem ruchu (na odcinku drogi około 44 m zwężania jezdni ul. (...), prowadzącej w kierunku od Ronda (...) do ul. (...)), który to pas był kontynuowany do jazdy na wprost dalej w miejscu gdzie ul. (...) posiada dwa pasy ruchu, po jednym w każdym kierunku ruchu, jako pojedynczy pas ruchu tej jezdni. Samochód obwinionego na tym wskazanym odcinku 44 m zwężania jezdni ul. (...) jechał z lewej strony kierującego samochodem O., w przybliżeniu na jego wysokości, lewym nieoznaczonym pasem ruchu. Obwiniony pomimo, że wiedział, iż lewy nieoznaczony pas ruchu zanika, nie zmienił tego lewego pasa ruchu na prawy nieoznaczony, w sytuacji gdy warunki na to pozwoliły by, czyli po umożliwieniu przejechania tym prawym psem samochodowi O.. Obwiniony winien był ustąpić pierwszeństwa przejazdu samochodowi O., który poruszał się przy prawej krawędzi jezdni (nieoznaczonym prawym pasem). Technika i taktyka jazdy obwinionego nie były prawidłowe, ponieważ zanim obwiniony zaczął zjeżdżać na prawo, winien był upewnić się, czy po tej stronie pasa ruchu nie porusza się inny pojazd, a jeżeli tak to zwolnić albo zatrzymać się i przepuścić taki pojazd, z oczywistym pierwszeństwem przejazdu. Obwiniony tak nie postąpił i w ten sposób stworzył stan zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co następnie doprowadziło do kolizji aut.

Biegły A. A. wskazał również, że obaj uczestnicy zdarzenia, podejmując określone manewry mieli możliwość uniknięcia zderzenia. Obwiniony mógł i powinien ustąpić pierwszeństwa jadącemu po jego prawej stronie samochodowi O.. Także kierowca O., widząc niezgodne z zasadami ruchu drogowego zachowanie obwinionego, który zbliżając się do końca linii przerywanej (za którą zaczynała się linia podwójna ciągła i skrzyżowanie) konturował jazdę i nie zwalniał, winien był utracić zaufanie i sam zwolnić lub zatrzymać się, nie doszłoby do kolizji.

W ocenie Sądu opinia biegłego A. A. została sporządzona w sposób fachowy, w zgodzie z obowiązującymi zasadami i regulacjami prawnymi dotyczącymi sporządzania opinii. Została sporządzona przez biegłego z listy biegłych Sądu Okręgowego w Warszawie, osobę kompetentną i obcą dla stron oraz niezainteresowaną kwestią rozstrzygnięcia

sprawy. Sąd podzielił płynące z opinii wnioski, jako logicznie wynikające z przedstawionego toku rozumowania popartego wiedzą specjalną i przepisami prawa o ruchu drogowym. Uzasadnienie stawianych twierdzeń zostało sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały także dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych, a biegły nie nadużywał terminologii fachowej. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że opinia została sporządzona w sposób rzetelny, zgodnie ze stanem wiedzy i stanowi przydatny i istotny dowód w niniejszej sprawie.

Podnoszone przez obwinionego wątpliwości co do treści opinii są zdaniem Sądu nieuzasadnione i nie podważają jej rzetelności, tym bardziej, iż wszelkie ewentualne niejasności czy zawilości opinii biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił w opinii ustnej, odpowiadając na wszelkie pytania stawiane przez obwinionego, starannie i rzeczowo tłumacząc zasady, jakie doprowadziły go do wyciągnięcia końcowych wniosków opinii. Wywód biegłego był wyczerpujący i przekonujący.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie w postaci: faktury (k. 1), wydruku zdjęcia dowodu rejestracyjnego (k. 4-5), odpisu KRS (k. 6-9), protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 35-37), odręcznego szkicu (k. 38), protokołu oględzin (k. 42-42v), kopii dowodu rejestracyjnego (k. 43), szkicu odręcznego (k. 52), protokołu oględzin (k. 56), wydruków zdjęć (k. 106-107), pisma Komendy Wojewódzkiej PSP (k. 114), projektu stałej organizacji ruchu (k. 117), pisma (...) W. (k. 118), płyty CD-R (k. 120), pisma KSP (k. 131), raportu historii działania (k. 132-136), wydruku zrzutów ze strony Google Maps (k. 137-140), wydruków zdjęć z samochodu O. (k. 141-141v), pisma KSP (k. 148), płyty CD-R (k. 149), pisma obwinionego (k. 175), szkicu (k. 189), wydruków zdjęć (k. 190-191), opinii biegłego z załącznikami (k. 210-254), wydruków z Google Maps (k. 263-265), informacji z KRK (k. 275), informacji z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 276). Sąd z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby odmówić im wiarygodności i mocy dowodowej. Obok osobowych źródeł dowodowych i opinii biegłego A. A. służyły one Sądowi jedynie pomocniczo dla dokonania ustaleń faktycznych w sprawie. Pismo złożonego przez obwinionego podpisane przez mgr inż. H. S. (k. 261-262), Sąd ocenił tylko jako subiektywną ocenę okoliczności sprawy, która nieprzekonująco potwierdzać miała twierdzenia samego obwinionego i jego linię obrony.

Czyn z art. 86 § 1 kw popełnia ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Karą przewidzianą w treści w/w przepisu za popełnienie tego wykroczenia jest kara grzywny.

Warunkiem odpowiedzialności za wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest, aby uczestnik ruchu nie zachował należytej ostrożności i tym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W niniejszej sprawie kluczową kwestią było zatem ustalenie, czy materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie pozwala zarzucić obwinionemu czyn, będący wykroczeniem z art. 86 § 1 kw.

Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu jest obowiązany zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności konkretyzuje się zawsze w określonych warunkach czasowo - przestrzennych. Zgodnie z treścią art. 2 pkt 23 ustawy Prawo o ruchu drogowym, „ustąpienie pierwszeństwa” oznacza powstrzymanie się od ruchu, jeżeli ruch mógłby zmusić innego kierującego do zmiany kierunku lub pasa ruchu albo istotnej zmiany prędkości, a pieszego - do zatrzymania się, zwolnienia lub przyspieszenia kroku.

Odnosząc powyższe do okoliczności rozpoznawanej sprawy należy zauważyć, iż obwiniony w sytuacji jak powstała na drodze, gdy jechał obok G. P., z lewej strony, po jednym pasie ruchu ul. (...), miał obowiązek powstrzymania się od wjeżdżania przed samochód kierowany przez G. P. i ustępując mu pierwszeństwa pozwolić aby wjechał on pierwszy na skrzyżowanie z ul. (...). Nie postępując właśnie w ten sposób obwiniony stworzył stan zagrożenia w ruchu drogowym, na drodze publicznej, tym samym dopuszczając się czynu z art. 86 § 1 kw. Obwiniony mógł i powinien był przewidzieć, że swoim zachowaniem, nie ustępując pierwszeństwa pojazdów który prowadził G. P. i starając się jako pierwszy

wjechać na skrzyżowanie, sprowadza zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu. Czyn ten popełniony został więc umyślnie, w zamiarze ewentualnym.

Sąd, nie wychodząc poza granice zarzutu, zmodyfikował nieznacznie opis przypisanego obwinionemu we wniosku o ukaranie czynu, uznając go za winnego tego, że w dniu 12 listopada 2015 roku około godziny 09:30, kierując pojazdem A. (...) nr rej. (...) na ulicy (...) na odcinku pomiędzy ulicą (...) a ulicą (...), nie zachowując należytej ostrożności, spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym i zajechał drogę poruszającemu się prawidłowo pojazdowi O. (...), prowadzonemu przez G. P., w następstwie czego doprowadził do kolizji obu pojazdów i ich uszkodzenia, wyrządzając w ten sposób szkodę w mieniu Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R..

Wymierzając obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 zł, Sąd miał na uwadze okoliczności wymienione w art. 33 § 2 kw, tj. właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem, w odniesieniu do okoliczności tej konkretnej sprawy. Sąd zważył w pierwszej kolejności, że czyn którego dopuścił się obwiniony jest społecznie szkodliwy, albowiem zostały naruszone zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a skutkiem było uszkodzenie pojazdu innego uczestnika ruchu i w konsekwencji powstanie szkód materialnych w pojazdach. Sąd zważył także na potrzebę zdecydowanej reakcji wymiaru sprawiedliwości wobec osób dopuszczających się takiego typu wykroczeń. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę cele zapobiegawcze, w tym także wychowawcze jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć. W ocenie Sądu wymierzona kara spowoduje, że obwiniony, karany już za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji będzie w przyszłości z większą ostrożnością i rozwagą podejmował manewry podczas kierowania pojazdem.

Sąd uznał, że orzeczona kara grzywny należyście wyważy wszystkie okoliczności sprawy i sytuację majątkową obwinionego.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk oraz art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd obciążył obwinionego częściowo kosztami sądowymi uznając, że uiszczenie kosztów postępowania w kwocie 1130 złotych leży w granicach możliwości finansowych obwinionego i nie będzie stanowiło dla niego zbyt dużego obciążenia. Na koszty te składają się opłata w wysokości 30% od orzeczonej kary grzywny ustalona na podstawie art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 zł których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118, poz. 1269). Nadto Sąd obciążył obwinionego częściowo kosztami opinii biegłego A. A., do kwoty 1000 zł, na której oparł się Sąd. Jednocześnie Sąd nie obciążył obwinionego pozostałymi kosztami sądowymi, uznając iż w ten sposób doszłoby do istotnego pogorszenia warunków utrzymania obwinionego i jego rodziny.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw oraz art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz oskarżyciela posiłkowego, Spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w R. kwotę 720 zł tytułem wydatków oskarżyciela posiłkowego związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika.